

pevši ženejo svoje čede na pašo, in kmetovavec gre molivši na odločeno delo. Vse je veselo prelepega poletnega jutra. — Kaj pa ti, ljubi učitelj! Pa ne, da bi zaleževal take zlate ure! Glej, solnce se že skozi okno k tebi ozira; tvoji učenci so že zgodaj na paši z živinico, kjer popevajo in se tudi pazno učé iz šolskih knjig, kar si jim rekel se naučiti. Tedaj le samo ti si morda še, ki zamujaš veseli juterni čas. Ljubi moj, juterni čas je kratek, in kdor ga zamudi, veliko zamudi. Zato, hitro hitro nakviško, ljubi bratec, in začni že zgodaj pridno delati v svojem imenitnem poklicu, ter skleni in reci: 1. Moje naj večje veselje naj bo, da sem vsaki dan pri ljubih nedolžnih otrocih. 2. Moja naj večja skerb pa naj bo, da ljubo mladost vodim po pravi poti do časne in večne sreče, da jih izrejam prave kristjane in domovince, Bogu in ljudem na korist in veselje.

Fr. S. Čh.

Stolistnice.

(Moosrose.)

Ljudska pripovedka.

Gospod je popotoval. Prigodi se pa, da mora enkrat pod milim nebom prenočiti. Počival je na mehkem mahu. Ko zjutraj pokrepčan vstane in se dalje odpravlja, se mah oglasi, in ga tako le nagovori: Gospod! lej, dal sem ti po noči mehko posteljo; ali mi ne boš zato kaj podaril ti, ki povsod le zgolj dobrote deliš? „Kaj bi rad?“ pravi Gospod. Mah odgovori: „Vidiš me, ljubi Gospod, kako mala in zaničljiva rastlinica sem jaz. Podári mi vendar kako cvetico, da bom kaj lepši memo zdaj, in da se mi ne bo treba skrivati in potikati po tamnih krajih.“ „Naj se ti zgodi“, pravi Gospod, in gre dalje po svojem svetem oprávilu. — In lej, kjer so Gospodove svete noge dotaknile se mahu, se je jelo po tleh urno gibati, in prirastle so iz maha in razcvetele so se lepe rudeče in dišeče cvetice stolistnice, ktere še dan današnji tako lepo diše in cvetejo in lepšajo zapuščeni mah po samotnem gojzdu kakor nekdanj.